

VERHAAL VAN EEN MOEDER

De jongste dochter van Annabel (38) praat thuis honderduit. Maar eenmaal een stap buiten de deur zegt Hilde (4) helemaal niets meer.

ANNABEL: "Als Hilde eenmaal begint te praten, houdt ze niet meer op. Ze is geestig en slim, heeft een rijke fantasie en bovendien een uitgebreide woordenschat. Maar dat zou je buitenshuis niet zeggen. Dan zegt ze niks, geen woord! Ik merkte het voor het eerst toen ze anderhalf was. Ik had ons opgegeven voor 'Muziek op schoot', een cursus spelen met je kind op muziek. Dat had ik met mijn twee oudste kinderen ook gedaan en die vonden het heel leuk. De les begint altijd met 'Welkom in de groep', een liedje met de naam van je kind erin verwerkt. Dat vond Hilde absoluut

bezoek waren, zweeg Hilde ook. Ik vroeg bij het consultatiebureau of het een vorm van autisme zou kunnen zijn, maar volgens de verpleegkundige was dat het niet, omdat Hilde je wel recht aankijkt. Ze zou er wel overheen groeien. Ik zocht naar praktische oplossingen. Zo wilde ze geen 'Dankjewel' zeggen als ze een dropje kreeg bij de drogist. Dus ik zei: 'Dan zwaai je maar even.' En dat deed ze. Ook eenmaal op de basisschool bleef ze zwijgen. Ze zong geen enkel liedje mee, terwijl ze ze thuis wel luidkeels zong. Toen las ik in de krant toevallig een artikel over selectief

'Sommige kinderen zijn bang voor spinnen, mijn kind is bang om te praten'

niet leuk: ze dook weg, wilde die aandacht niet. Door mijn twee oudere kinderen wist ik hoe verlegenheid zich bij een kind uit, en ik wist ook dat Hilde niet verlegen was. Dit was iets anders, maar ik kon er de vinger niet op leggen. Achteraf was dat het eerste signaal.

Ik kreeg pas echt door dat er iets aan de hand was toen ze ruim twee was en naar de peuterspeelzaal ging. Ze praatte inmiddels echt de oren van je hoofd. Ze zong alle liedjes van K3 letterlijk mee en was ver qua taalontwikkeling. Maar zodra ze de drempel van de peuterspeelzaal over was, zei ze niks meer. Tegen mij niet, tegen mijn man niet en zeker niet tegen de juf. Ze knikte alleen of fluisterde heel af en toe iets in je oor. Maar nooit hardop.

Eerst dacht ik dat ze verlegen was of koppig. Of dat ze moest wennen. Maar de maanden verstreken en er veranderde niets. Als ik haar ophaalde, begon ze weer te kletsen zodra we buiten waren. Ik oefende wel een beetje druk uit, zo van 'Zeg eens dag', maar ze was niet te vermurwen. De juf geloofde bijna niet dat ze kon praten. Als we ergens op

mutisme. Ik wist meteen: dit is het. Ik ging naar de website spreekvoorzich.nl en daar las ik dat het helemaal niks met autisme te maken heeft. Selectief mutisme is een soort fobie. Sommige mensen zijn bang zijn om te vliegen of voor spinnen, Hilde durft niet te praten. Ik heb geen idee hoe het komt, want mijn oudste kinderen krijgen dezelfde opvoeding en die praten wel gewoon in het openbaar. Maar ik was blij dat het eindelijk een naam had.

Ik heb direct gemaïld met de vraag hoe ik dit 'probleem' moest aanpakken. Nu ga ik met Hilde naar een therapeut, die haar door middel van spel aan het praten probeert te krijgen. Ook de school is erbij betrokken. Gelukkig stond de juf ervoor open en wilde ze Hilde graag helpen. Nu, vijf maanden later, praat Hilde in de klas. Nog niet honderduit, maar ze praat. Laatst hoorde de juf iemand hard tetteren en dacht ze: Wie is dat? Ze herkende Hilde's stem helemaal niet, want die hoorde ze nooit zo hard. En het moment dat Hilde onlangs iets in de kring vertelde, was voor ons echt een mijlpaal."

Interview: Eva Munnik/Beeld: shutterstock.com